

— jde-li o živnostníka neb obchodníka — v době, přiměřené zásadám řádného obchodování. Tento stav bude zpravidla dán stavem předlužení, leč by měl dlužník záruku, že schodek bude v přiměřené době napraven. Nestačí však pouhé váznutí platů, t. j. přechodný nedostatek hotových prostředků k vyrovnávání splatných dluhů, má-li dlužník přes to důvodné a spolehlivé vyhlídky, že se mu hotových prostředků dostane v takové výši a takové době, že svým závazkům vyhoví s průtahem nepřevyšujícím míru, jakou věřitelé za konkrétních okolností případu obvykle povolují. Rozhodovací důvody prvé stolice zjišťují sice objektivně výroky dosti přesnými naprostou nedostatečnost jmění obžalovaného k úplnému uspokojení věřitelů. Avšak nedostává se přesného zjištění, zda a kdy sobě obžalovaný tento svůj stav uvědomil. Otázkou, zda a kdy byl si obžalovaný vědom, že jest neschopen platiti, napadený rozsudek se vůbec nezabývá, ač obžaloba uplatňovala, že si obžalovaný musil býti předlužení vědom nejpozději v polovici roku 1922, a ač k takovému vědomí obžalovaného poukazyvaly nejen značná výše schodku, ztráty nastavší klesáním zboží, na úvěr koupeného a nedostatek provozovacího kapitálu, nýbrž i seznání obžalovaného — při hlavním přelíčení arciť změněné — že si byl během roku 1922 vědom, že musí býti předlužen. Rozhodovací důvody zjišťují toliko, že obžalovaný věděl již v dubnu 1922, že se nachází v peněžní tísní. Tato slova mohou však při své nepřesnosti znamenati jak pouhé váznutí platů, tak i neschopnost ku placení ve smyslu shora vymezeném. Rozhodovací důvody uvádějí sice dále, že obžalovaný musel věděti, že nebude moci v dohledné době zaplatiti značné množství zboží, v krátké době na úvěr koupeného. Než i slovo »dohledné« jest nepřesné a nevyklučuje předpokladu dlužníka, že mu věřitelé i po případné splatnosti účtů posečkají, až zboží na úvěr koupené odprodá, a že takto bude s to, by platil v době přiměřené. Opětné používání nepřesných výrazů, neuvádění předpokladů, z nichž dospěl soud k výroku o vědomí obžalovaného, že nebude s to, by zboží v dohledné době zaplatil, a věta rozhodovacích důvodů, že se passivita obžalovaného zvýšila koupí zboží za 300.000 Kč, ač tomuto zvýšení passiv odpovídalo zvýšení aktiv o hodnotu zboží, nasvědčují tomu, že nalézací soud — zjišťuje vědomí obžalovaného — rozumí neschopností k placení již nedostatek hotových prostředků, dostatečných k vyrovnání splatných dluhů, ač by při tom šlo jen o vědomí o váznutí platů, byl-li si obžalovaný vědom svého předlužení a předpokládal-li že bude s to platiti s průtahem nepřevyšujícím míru, jaké byla dle všeobecných hospodářských poměrů v rozhodné době a dle zvláštních poměrů obžalovaného a jeho věřitelů obvyklou a přiměřenou. Odsuzující výrok spočívá tudíž na nesprávném výkladě zákonného pojmu neschopnosti k placení a jest zmatečným dle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř.

Čís. 1682.

Byl-li podvod spáchán zasláním písemné objednávky, jest soudem spáchaného trestného činu (§ 51 tr. ř.) soud, v jehož obvodě byla objednávka příjemcem přijata a vyřízena.

(Rozh. ze dne 24. června 1924, Nd II 34/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl v trestní věci proti Janu N-ovi pro zločin podvodu dle §u 197, 200 tr. zák. spor o příslušnost mezi zemským trestním soudem v Brně a krajským soudem v Hoře Kutné v ten rozum, že uznal příslušným zemský trestní soud v Brně.

D ů v o d y:

Jde o tak zvaný delikt distanční. Delikt ten dokonán byl v tomto případě přijetím písemné objednávky a vyřízením jí poškozeným v Brně, poněvadž teprve tím okamžikem nastaly právní účinky jednání obviněného; do té doby mohlo by se jednat pouze o pokus. Je tedy dle §u 51 tr. ř. příslušným zemský trestní soud v Brně a to bez ohledu na to, že byly předsevzaty dříve různé úkony okresním soudem v Habrech, ležícím v obvodu krajského soudu v Hoře Kutné. Bylo tudíž dle §u 64 tr. ř. uznati na příslušnost zemského trestního soudu v Brně.

Čís. 1683.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

S hlediska přestupku §u 3 zákona jest lhostejno, že pachatel nabídl náhradní předmět za zabavenou věc, již svémocně odňal úřední dispozici.

(Rozh. ze dne 27. června 1924, Zm I 301/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 6. února 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem maření exekuce podle §u 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost, dovolávající se proti výroku, odsuzujícímu obžalovaného pro přestupek §u 3 zákona o maření exekuce, důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., není z valné části po zákonu dolíčena. Předpokládáť důvod tento, jsa povahy hmotněprávní, nezbytně, by srovnáván byl se zákonem jen skutkový děj nalézacím soudem zjištěný, a by na tomto základě nastoupen byl důkaz, že zákona použito bylo nesprávně. Dle této zásady neřídí se stížnost zcela. Namítá, že skutková podstata přestupku podle §u 3 zákona o maření exekuce není proto splněna, poněvadž prý obžalovaný, když exekuční orgán berního úřadu se dostavil, by provedl prodej zabaveného vozu, neprodleně a sám od sebe nabídl za vůz, jež před tím svémocně byl prodal, plnou náhradu v lovecké pušce v ceně více než 1.000 Kč, která prý také převzata byla exekučním orgánem ku krytí vymáhané pohledávky daňové. Leč tento údaj stížnosti nemá opory ve zjištěných rozsudku, ba něco podobného netvrdil ani obžalovaný a není ani jinak ze spisů správnost tvrzení toho patrna. Není proto stížnost oprávněna, na onom předpokladě budovati. Nehledíc k tomu, nevyučovalo by trestnou zodpovědnost obžalovaného